

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ



ΕΝΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ... ΚΛΕΙΔΩΝΑΣ

Όταν ύπηρχε ή όρεξι και ή καλή καρδιά στόν κόσμο... Ένα άσπείο μέζα στη Βουλή... Τά περίεργα πρακτικά τής 23 'Ιουνίου 1910... Τά κορίτσια τής... Αύλης... Τό άμίλητο νερό τού... Στρατιωτικού Συνδέσμου... Οί έρωτες τού Μαυρομιχάλη με τήν... Πρωθυπουργίαν... Τό νέον κόμμα τού Δ. Ράλλη και τού Ν. Στράτου... Πού κομματιάστηκε ή καρδιά τού Ράλλη... Η καρδιά... Η καρδιά... ή ός τού μακρήτη Θεοτόκη και ή καρδιά τού Ν. Μπουφιδή... Ο 'Εθνικός Ύμνος τού... Ν. Καλογροπούλου... Η καρδιά... ή ός τού μακρήτη Θεοτόκη και ή καρδιά τού Ν. Μπουφιδή... Η φωτιά πού άναψε ό... Σερμπάς... Γά γέλια τής Βουλής... Κ' ένα άσπείο τού φλογέρες και ή βεδούρες τού Ι. Τσιριμώκου... Η Δημητρίου Ράλλη, κλπ. κλπ.

Τώρα πού ή παλμές πολιτικές άναμνήσεις εινε στην ήμερησία διάταξη σ' όλες τίς έφημερίδες δέν κρίνουμε άστοχο νά δημοσιεύσουμε έναν περίεργο πολιτικό κλειδώνα, τόν όποιον έσοφωσαν βουλευτάι τής διπλής Βουλής, τόν δικτυολογράφησαν σέ πολλά άντίτυπα και τόν έμοίρασαν στους πατέρας τού 'Εθνους, μαζί με τά πρακτικά τής προηγουμένης συνεδριάσεως, τή θραυιά τής 23 'Ιουνίου 1910, μέσα στην αίθουσαν τής Βουλής.
Μέ τό άσπείο αυτό δέν έθίμωσε κανείς. Γελούσαν όλοι, γιατί γελούσαν ό κόσμος τότε και ούτε θίμωσε, ούτε έβλαπτε τόν φίλον τού και τόν πλησίον τού.
Τών στίχων τού κλειδώνα αυτού προήγειτο πρόλογος διά τούς όποιον έδίδετο ή έξηγήσις ότι, τό λαγνίμν, με τά δίστιχα τό έβραλαν τά κορίτσια τής Αύλης (δηλαδή τού Παλαιού γιά νά περάσουνε τήν ώρα τους με τόν κλειδώνα τής 'Ελλάδος).

Τό άμίλητο νερό τό έφερον ό Ζαίμης. Και έπειτα κάθε μία από τίς καλές νοικοκυράδες—όπως έγραφε τό διανεμηθέν χαρτί, έβραλε τό καλύτερο από τά κοσμημάτα τής. Ο μακαρίτης Θεοτόκης π. χ. γιά «σημάδι» έβραλλε τόν... Μπουφιδή!

Τό πρσί ή «Κυρά Συναλλαγή» πού ήταν όλων τών δεσποινίδων συμπεθέρα, έβραλε τά «ριζικά-ριαν».

Στή «μικρή και συνετή Κυριακούλα» τόν μακαρίτη δηλαδή Κυριακούλη Μαυρομιχάλη, πού ήταν πρσίην Πρωθυπουργός, έτυχε τό έξής τραγουδι.

Στόν σθρανό θά άναβή
νά βρω δικαιοσύνη
τό δικπο μου ξεγράφτηκε
έδώ στή Ρωμοπούνη.

Συντακτική—συντακτική
άπό τ' άλλο μου τ' άβτί.

Ήταν τότε τό ζήτημα τής Συντακτικής ή 'Αναθεωρητικής Βουλής. Τής «Συντακτικής» τήν όποιαν ήθελεν ό λαός και τής 'Αναθεωρητικής» πού έπέβραλεν ό Βενιζέλος.

Διά τόν μακαρίτην Στράτο είχε βγή τό κατωτέρω δίστιχο:

'Άγγελικ) μου πρόσωπο,
κι 'άγγελικιά μου γλώσσα,
σέ κλώβια κλόβους άνθά,
θαρρώ, σάν κλώβια κλώσσα.

Όσο κι' άν είσαι κολλπά
Κοντά στή Δημητρούλα (τόν Δημ. Ράλλη)
'Υπογραφή στό χέρι σου,
δέν θά ξανάρθη βούλα
Νέο κόμμα θές νά κάνης,
βάλθηςκες νά μάς τρελλάνης.

Έπρόκειτο τότε περί συνεργασίας τού Δ. Ράλλη με τόν Στράτον και συμπέρος νέου κόμματος, με βάσει άντιεπαναστατικός και υπέρ τού κτυπηθέντος κοινοβουλευτισμού.

Ή μικρή και συνετή Κυριακούλα—λέει τό διανεμηθέν χαρτί— άπήγγειλε τό έξής ποιηματάκι στην Κυρά 'Εξουσία, άλλο γόναιον καθήμενον εις θέσαν πολύ τιμητικήν και ήρωτοτροπούν με όλους και με όλα:

Τώνα μου χέρι στή φωτιά
και τ' άλλο στό μαχαίρι:
ή νά καώ ή νά σφαιρώ,
ή νά σέ κάρω ταίρι.



Γιά δε; με και λυθήσου με, στήν άγκαλιά σου βάλε με, κλάψε με, άν κατέχης, πού μαθημένον μ' έχεις.

'Ελα έλα πέθρικά μου,
σε 'άγκαλιάζει τά δικά μου.

Έπειτα έβγήκε νέον κόσμημα, άνήκον στόν κ. Φικιώρη, τόν 'Υπουργόν τής Δικαιοσύνης τότε.
«Ήσαν κάτι λαμπρότατα και άκτινοβολούσαι Ειρηνοδικειακάι μεταβολαί»!

Μού άρρωσάποες, πουλάκι μου βαρνοτομχιασεσ, θαρρώ, μ' άχ, από σκελλάτι.

Φίτε, πείτε μωρ' άδέρφια,
νά ξεχίσουμε τά νέτρητα.

Και πάλιν ήκούσθη «τής μικράς και συνετής Κυριακούλας»(τού Μαυρομιχάλη), ή φωνή, άπυθινόμενη πρσίς τόν Θεοτόκη:

Ματάκια μου και ελόγια μου
φώς και παρηγοριά μου,
ποιά χέρια σ' άγκαλιάζουνε
και λείπουν τά δικά μου;

Θυμάσαι πού καθόναστε
στό θρόνο πλάϊ—πλάϊ,
ποιός τάλιζεν ό Στέφανος (Δωκ) ήμης;
μιά μέρα νά μάς φάν!

'Ασπενάϊζω βγαίν' άχνός
και μέσα βράζει ό πόνος,
κι' όποιος μάς ξεχώρισε
νά μη τόν εύρη ό χρόνος.

Τού μακαρίτη Δ. Ράλλη έλαχε τό έξής τραγουδι:

Γιά πές μου, πώς μ' όρέγεσαι.
Β α ο ι λ ι κ ό ή πάλι,
μά σκοφια δημοκρατικιά,
νά βάλω στό κεφάλι;
Τής Αύλης τά σκαλοπάτια
μού κάρων τήν καρδιά κομματία.

Έπειτα βγήκε και τού Θεοτόκη τό «ρωϊκό» και τού είπαν τό έξής τραγουδι:

Σάν τι καντάδα νά σου πώ,
ελόγια μου νά σ' άρέση;
πώχεις άγγελικό κορμί
και δακτυλάδι μέση;

Καιρό 'χομε νά ομίζουμε,
περάσανε δυό χρόνια...
Οι κούκοι τάρα κελαιδούν,
χαθήκανε τ' άπόδνια.

Μά θάρθη, έννοια σου, καιρός,
νά βουβαθούν οι κούκοι

Οί «κούκοι» τού ποιήματος ήσαν ό «Στρατιωτικός Σύνδεσμος» τού Ζορμπά.

Έπειτα βγήκε τού Μπουφιδή:

Τι νά μάς κάρη μιá καρδιά,
τι νά μάς κάρουν δυό,
τι νά μάς κάρη ή Λειβαδιά,
με τ' άδειαν ταμείο;

Νάτων ταμεία δώδεκα,
και μοναστήρια χίλια,
κ' έγώ παχός ήγούμενος,
με δώδεκα προκοιλία Ι...

Κατόπιν έβγηκε και του μακαρίτη Γούναρη :

Γουναρίτσα, Γουναρίτσα, κι' δλο γάβεις ετά... Γιωργί
δπον έχεις μιιά γλωσσίτσα, μιιά γλωσσίτσα, Γουναρίτσα
κεντάει δλα τή κορίτσα, [τσα (Θεοτόκη)
Γουναρίτσα, Γουναρίτσα !

Του Καλογεροπούλου, που είχε χάσει εις αναληρωματικὴν έκ-
λογὴν ένας δικός του υποψήφιος στὴ Χαλκίδα, βγήκε τὸ έξής :

Απ' τὰ κώκκαλα βγαλέμην, δ μαυρίλι πομπιεμένη.
τῶν ελλήνων τὰ ίερά μοβχεις κόφει τὰ φτερί.

Του Μπαλτατζή :

Διαβαίνω ἀπὸ τὴ πόρτα σου, σφύρω φιλώ τὴν κλειδαριά.
τὴ βροίκα κλειδαμῆν με τὴν καρδιά καυμένη.

Του Τσιριμώκου :

Μπήκε λόκος στὸ μανδρί, χόσαμε τὸν Γιαννακίτσα,
μσφθαγε τὸ λάγιο ἀγρί, πείε τὸ παπαλορέτι,
πουχε τὸ χρυσὸ μαλλί, πείε με τὸν Κασοσβέτη
τ' ὀσμημένο χαιμαλί, Βουδουράκη μ' (ὁ Βουδούρης
και τὸ λέγαγε Βουλή, ἄλλοτε ὑπου, τὸν Ναυτικὸν)
Πῆραν τὴν καρδάρη μου, βεδουμάκη μ'
π' ἄρμαγα τὸ γάλα μου, Βιδουρούλια μ'
πῆραν τὴ φλογέρα μου, Βουδουρούλια μ'
μόδ' ἀπὸ τὰ χέρια μου, Βαί, σὲ μάθρους—Γιάννου.
Πείε μοῦ πῆραν τὴν ἀγκλίτσα, [βδί !...]

Ἄφου έβγήκανε και άλλα πολλά και διάφορα και έίπαν και
άλλα τραγουδιὰ τῆς «αἰλῆς» οἱ Βουλευτὰ έστησαν χορὸ έίπαιτα
καὶ τραγουδήσανε διάφορα τοῦ κλειδῶνα τραγούδια :

Παιδιά μ' ἄν ὄθετε λεβεντιά,
και κλέφτες μὲ γεννιέται,
έμιας νὰ μᾶς φαίτασε,
πὼς τὰ περνούν οἱ κλέφτες !

Καὶ κατόπιν με γεμισμένο τὸ
στό-α ἀπὸ «ἀμίλιτο νερό» τοῦ...
Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου, έβγαί-
ναν στὸ παράθυρο γ' ἀκούσουν
κανένα ὄνομα και νὰ ἴδουν κανέ-
να παλληκάρι

Καὶ πράγματι κάποιος κομπὸς
και λυγρός (ὕπονοι τὸν Βασι-
λέα Γεωργίω) περνοῦσε ἀπὸ κάτω
τραγουδώντας :

— ...Ὀλους εἰσᾶς, παινιὰ μου,
σᾶς έχω... σὶν καρνιά μου !

Ἐπειτα ἡ Ζορμποῦλα, ἄ ν α -
ψ ε μ ι α φ ω τ ι α, πού... δέν
μποροῦσε πεῖν νὰ τὴν σιμαζέψη, μιὰ σωστή φωτιά τ' αἰ-Γιάννη,
τὴν ὁποῖαν ἐπῆδουσαν ὄλες, χωρὶς νὰ πάθη καμιάς τὸ φουστάνι
τίποτε.

Ἐινε μαθημένες, βλέπεις, ἀπὸ τέτοια !

Ἐξακαθίστηκε ἡ Βουλή στὰ γέλια με τὸν κλειδῶνα αὐτόν.
Ἦσαν ἄλλα τὰ ἦθη τότε και καλὸς ὁ κόσμος, και ἡ καλοσύνη
δέν ἔλειπε ἀπὸ τὸν ἀνθρώπων τίς καρδιές.

Περσιότερον δὲ ὄλον ἐγέλασεν ὁ μακαρίτης Θεοτόκης.
— Ὁ Ράλλης, ὅταν τὸ διάβασε εἶπε :
— Ἄν ἦξευρα ποῖος τὸν έγραψαν αὐτόν τὸν κλειδῶνα, θά τόν...
« κ λ ε ἰ δ ω ν α » νὰ γράψῃ ἄλλον ένα !
Τὰ ἀντίτυπα αὐτὰ, εἶνε σπανιότατα σήμερα.

ΙΝΔΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τρία πράγματα πρέπει ν' ἀποφεύγης : Νὰ περνᾶς κολιμπών-
τας μεγάλο ποτάμι, νὰ πολεμᾶς με γειναιότερους σου και νὰ έχ-
θρεύσῃαι τούς ἀνωτέρους σου.

Ἐχεινός που δέν συμφιλιάται με τούς έχθρούς του και μένει
ἥσυχος, μοιάζει μ' ἔκεινον που κοιμάται στήν κορυφή ενός δένδρου.

Ἐταν θά τὸ καταλάβῃ, θάχῃ πέσει.

Δέν ὑπάρχει ἡσυχία σὲ κακὸν ἄνθρωπο, ἀγάπη σὲ κακή γυναίκα
και ἔμισοσύνη σὲ κακὸ φίλο.

Μὴν ἀφήνεις ὑπόλειμμα χρέ-
ους, φωτιάς και έχθροῦ, γιατί
σιγά-σιγά μεγαλώνουν.

Ἄν δέν έχης λογικό, τί σου
χρειαζονται ἡ γνώσεις ; Τί νὰ τὸν
πᾶν ὁ τυφλὸς τὸν καθρέφτη ;



ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

Ἐνα ἀνέκδοτο τοῦ Ροστάν

Ὁ Γάλλος ποιητὴς Ἐδμόνδος Ροστάν, γύριζε κάποτε με τὸ σι-
δηρόδρομο ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ στὸ Παρίσι. Στὸ ἴδιο διαμέρισμα μ' αὐ-
τόν εἶχε νὰ βροῖσκονται και δὺο μαθητὲς τοῦ γυμνασίου, στίς
ὁποῖες ὁ καθηγητὴς τὸν εἶχε ἀναθέσει, ὅπως συνήθίζεται στὰ
γαλλικά σχολεῖα, νὰ συμπληρώσουν μιὰ σειρά στίχων ἀπ' τοὺς ὁ-
ποίους ἔλειπαν ἡ ὀμοιοκαταληξίαι. Μόλις ξεκίνησε τὸ τραῖνο ὁ
δὺο συμμαθητὲς ἀόρισαν νὰ διαβάσουν φωναχτὰ τούς ἔλλειπεί-
ς στίχους ζητώντας νὰ τούς συμπληρώσουν. Ὁ Ροστάν, ὁ ὁποῖος
καθόταν μόνος του σὲ μιὰ γωνία και τίς ἄκουγε, τούς πετοῦσε ἀπὸ
καρὸ σὲ καρὸ τίς κατὰλληλες λέξεις κ' εἶπε σὲ ἐλάχιστο χρονικό
διάστημα οἱ στίχοι εἶχαν συμπληρωθῇ. Ἡ δὺο φίλες κατέβηκαν
σὲ λίγο ἀπ' τὴν ἀμαρσοτοχία και τὴν ἐπομένῃ παρουσίᾳσαν τοῦ
στίχους τὸν στὸν καθηγητὴ τους, χωρὶς νὰ φαντάζονται ὅτι εἶχαν
συναρρασθῇ με τὸ διάστημα συγγραφέα, τοῦ ὁποίου οὔτε τὸ ὄνομα
εἰσήτησαν νὰ μᾶθουν.

Ἡ ψωμοφαγία

Κατὰ γενικὴν γνώμην οἱ περισσότερον ψωμοφάγοι λαοὶ εἶνε οἱ
Ἕλληνες, οἱ Ἀγγλοὶ και οἱ Δανοὶ, οἱ ὁποῖοι τρώγουν 255 χιλιό-
γραμμα ψωμί, τὸ ἄτομον, κατ' ἔτος. Ἐπειτα εἰσονται οἱ Βέλγοι
μὲ 274 χιλιόγραμμα, οἱ Γάλλοι μὲ 254, οἱ Ἐλβετοὶ μὲ 212, οἱ
Γερμανοὶ μὲ 209, οἱ Ρῶσοι μὲ 173, οἱ Ἀυστριακοὶ μὲ 185 και οἱ
Ἴταλοὶ καθὼς και οἱ Ἰσπανοὶ μὲ 155 χιλιόγραμμα ἄρτου ὁ καθέ-
νας τὸ χρόνον.

Γιατὶ ὁ Φεβρουάριος εἶνε ὁ μικρότερος μῆνας

Ὁ Αὐγουστος εἶχε ἄλλοτε 30 ἡμέρες. Ὁ αὐτοκράτωρ ὁμοῦ Ἀῦ-
γουστος τῆς Ρώμης, γύρισε τὴν τοῦ ὁποίου εἶχε λάβῃ αὐτὴ τὴν
ὀνομασία ὁ μῆνας, δέν ἠμποροῦσε νὰ τὸ ἀνεχθῇ αὐτὸ, ἀφοῦ μάλι-
στα ὁ πρὸς τὴν τοῦ θεοῦ του
Ἰουλίω Καίσαρος προσηγομῆνος
μῆνας Ἰούλιος, εἶχε 31 ἡμέρες.
Γι' αὐτὸ ἀφῆρθεσε μιὰ μέρα ἀπὸ
τὸ Φεβρουάριο και τὴν προσέθεσε
στὸν δικὸ του μῆνα.

Τὸ ντεμποῦτε τῆς Ἀδελίνας Πάτσι

Ἡ διάσημος ἀειδὸς Ἀδελίνα
Πάτσι εἶχε κάποτε τὴν πρώτην ἐμ-
φάνισιν τῆς στῆ Νέα Ὑόρκη με τὸ
μελοδῶμα «Λουκία Λαμερμού»,
Ὁ ἐνθουσιασμός δὲ με τὸν ὁποῖο
εἶχε δεχθῆ ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν
κοινόν, ἦταν ἀράνταστος. Μετὰ
τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, ἡ μη-
τέρα τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος,
εἰσέβηε στὰ παρασκήνια και τὴν ἐ-

ρώτησε με τρυφερότητα :
— Τί αἰσθάνεσαι, παιδί μου, εἶπειτα ἀπ' ὄλα αὐτὰ ;
— Μιὰ τρυφερὴ λείνα, μητέρα ! ἀποκρίθηκε ἀρεστάτα ἡ Ἀ-
δελίνα, πού δέν ἦταν τότε παρὰ δεκαπέντε χρονῶν κοριτσάκι.

Γιαπωνέζικες ρεκλάμες

Δέν ἔχουν μόνον οἱ Ἀμερικανοὶ τὸ ρεκλὸ τῆς προτοτυπίας στί-
ρεκλάμες. Ἴδου π. χ. μερικὲς ρεκλάμες που δημοσιεύονται σὲ ἔφη-
μοδιές τῆς Ἰαπωνίας :

Ρεκλάμα παντοπόλου. Τὸ ξεῖδι μου εἶνε πρῶτης τάξεως. Δυ-
νατὸ σάν τὴ χολή τῆς χειρότερης πεθεράς !...

Ρεκλάμα χαρτοπόλου. Τὸ χαρτί μου βαστᾶ σάν τὸ πετὶ τοῦ
έλεφαντος.

Ρεκλάμα ἐμπόρου νεατερσιμῶν. Ἐλάτε στὸ κατάστημά μου.
Οἱ ὑπάλληλοι μου θά σᾶς δεχθοῦν με τὴν φιλοφροσίνην, με δση
δέχονται οἱ γονεῖς που θέλουν νὰ παντρεύουν τίς δικῶς προτι-
κα θυγατέρες των, τούς πλουσίους γαμπρούς. Ἐλάτε, και θά σᾶς
δεχθοῦμε σάν τίς ἀχτιδές του ἡλίου ὕστερα ἀπὸ τὴ βροχή.

Ἡ ἀμειβὴ τῶν δικηγόρων στήν Ἀμερική

Οἱ δικηγόροι σὲ ἄλλα μέρη κατ' ἴδιος τῆς Ἀμερικῆς, κερδίζουν
μερικὲς φορὲς μισθὸν ποσᾶ ἀπὸ τίς ὑποθέσεις των. Ὁ δικηγόρος
τῆς Νέας Ὑόρκης Οὐίλ ἔλαβε κάποτε ὡς ἀμειβὴν 200 χιλιάδες
ἀγγλικῶν λιρῶν, διότι κατώφθεσε νὰ κανονίσῃ μιὰ διαφορά μετα-
ξύ δὺο ἀντιδικῶν ἀσφακιομνησίων. Ἐπίσης ένας ἄλλος Ἀμερι-
κανὸς δικηγόρος, ὀνοματὶ Γιατὸ κέρδισε ἀπὸ μιὰ ὑπόθεσιν 160 χι-
λιάδες λιρῶν !...

ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΚΡΑΤΗ

Ἐταν ἐρώτησαν μιὰ φορὰ
πρὸ ἐτῶν κάποιον συνταγματάρχη
ποῖά εἶνε τὰ μεγαλειότερα κράτη
τῆς Εὐρώπης, ἀπήντησεν ἐτοι-
μότατα :

— Ἡ Γαλλία, ἡ Γερμανία, ἡ
Ἀγγλία, ἡ Ρωσία και... ἡ γυναίκα!